

Célestin
AYGALENQ

1915
1959

L'abat Celestin AYGALLENQ, nasquèt lo 28 de febrèr de 1915 al Pojòls de Cabrespinas, comuna de Cobison. Se moriguèt lo 23 de setembre de 1959.

Passèt a la Terrissa de 1940 à 1943, coma curat de la parròquia.

Es aquí, en aquel vilatge de la Nalta Viadena, que s'adonèt a escriure de cançons en lenga del País. Bon poèta, fuguèt un crane discipol del canonge Joan Vaylet, que remirava.

Son activitat d'educator per la joïnessa ne fuguèt sa melhora part. N'es per animar las velhadas e far cantar los joves, que composèt un detzenat de cançons, totas alestidas sus dels aires coneguts e popularis. Tal ne fuguèron Lou Masuc, sus l'aire del Rossinhòl, Lou Reinal, sus l'aire de Je suis lasse d'être fille, Lou pastre, sus l'aire del Turlututu, coma n'estèt de las altras...

Ne demora un fin parolièr. Sas composicions juntan plan, ambe los aires empeutats de la tradicion e del folclòre. Observador de la vida rurala d'aquel temps, sab descriure justament los trabalhs, las costumas e la vida del país d'Aubrac e de Viadena. N'es lo País que Canta.

Ambe simplesa, maneja la rima e lo ritme musical de sa lenga mai-rala d'Oc. Demòra un fidèl temonh de son temps. Per d'unas pèças despassa, quitament, son mèstre Joan Vaylet. Tal n'es Lo Masuc, classificat, aduèi, coma una cançon tradicionala. Çò que dona mai de valor a son òbra modèsta, dont l'espandiment e la reconnèissença, n'es deuguda a Enric MOURET del Molin de Pelat, que lo cantèt e lo faguèt enregistrar sus disque.

D'unes quasernets, ont escrivèt sas Chansons des humbles e que bai-lèt als clèrgues d'aquel temps, dedicaçats e plan sovent dessenhats, tots de sa man, son encara servats dins de familhas ambe preciositat.

N'èra mai que justícia, d'onorar aquel autor umile e de far conèisser son polit trabalh.